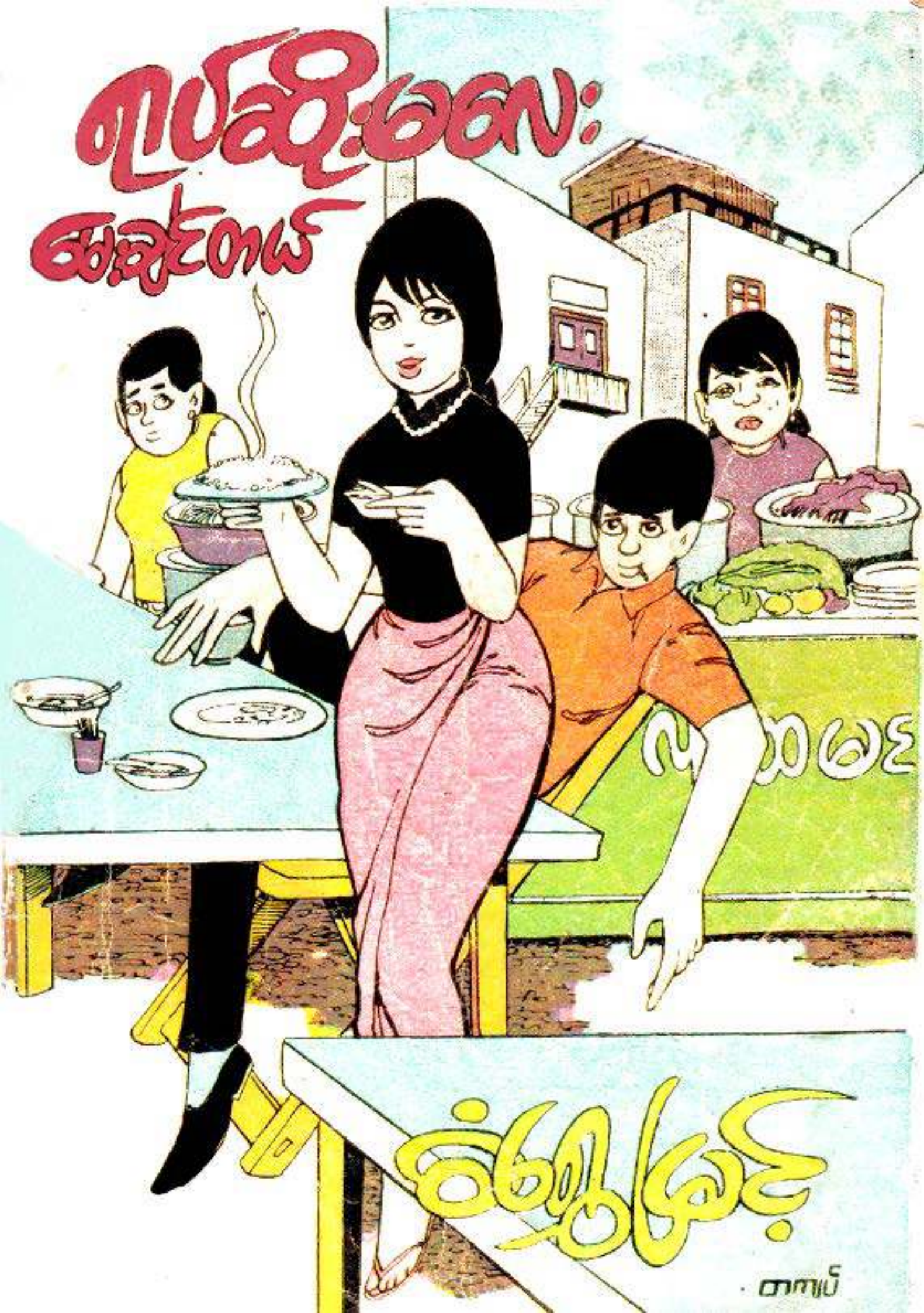

ပြည်သူ့မင်း
မေ့ရင်တယ်

မင်းမင်းမင်း

တကယ်

အကိုရယ် ကြည့်ပါအုံးဟယ် သူများက ။ အကိုသူများတို့ ဆိုင်ကို ဘာလို့
မလာတော့တာလဲလို့ မေးမိတာလေးနဲ့ ကျားနာဟိန်းသလို သူများကို
ရန်ခွယ်နဲ့ငေါ့ငေါ့ ရန်တွေ့လိုက်တာ (ဟေ့ ရုပ်ဆိုး နင်တို့ ဆိုင်က
ထမင်းကိုလဲ ငါဘယ်တော့မှ မစားဘူး မန်းမတွေနဲ့ အချစ်ကိုလဲ
ငါဘယ်ဘဝမှ မယုံစားတော့ဘူးဟာ သိရဲ့လား နင်တို့ မိန်းမတွေဟာ
မေတ္တာကို ဂုဏ်တွေ ခန့်တွေနဲ့ ချိန်ခက်တတ်ကြတယ်။ အရှုံး
အမြတ် အသာအနာ တွက်တယ် အနစ်နာခံလို့မူ
ခွန့်စားလို့မူ လုံးဝကို မရှိဘူး..

သစ္စာတရား မေတ္တာတရား အကြင်နာတရား
ဆိုတဲ့ အလှအပတရားတွေကို နင်တို့မိန်းမတွေမှာ
ရှာဖွေရခြင်းထက် ကျိုးမဲတကောင်ရဲ့ ကိုယ်ကနေ
အဖြူရောင်အမွှေးလက်တဆုပ်စာနှုပ်ပေးရတဲ့အ
လုပ်က အလွယ်တကူ ဖြစ်လိမ့်မယ်လို့ငါထင်တယ်)
တုံ့လေ မိန်းမကောင်းရန်တွေ နုတ်သီးကောင်းလျှာပါး
ပြောတတ်ဆိုတတ်လိုက်တာ...

ရယ်ဆိုမလေး
မေးချင်တယ်

မြင့်သိန်း ရေးဆွဲသည်....

သန္တာတရားမေတ္တာတရား အကြင်နာတရားတွေနဲ့ ဖွဲ့စည်းထားတဲ့နှလုံးသား
ပိုင်ရှင်ကြီးရယ် သူများက မေးလိုက်ချင်ပါတယ်ကွာ .. မေးပြလိုက်ခမ်းချင်
ပါတယ်

ဒီကမ္ဘာမှာ အသာအနာ
အရှုံးအမြတ်မတွက်
တဲ့ နှလုံးသားပိုင်ရှင်
ရယ်လို့ ရှိပါသလား လို့

ငါပဲဟေ့ လို့တော့ မျက်စိ
မှိတ်မအော်လေနဲ့ အကို
သူများရှိမိလိမ့်မယ်ပေါ့

(ဟဲ့မိညို ဒီပန်းကန်
ပေးဆေးနေလိုက်တာ
မပြီးတော့ဘူးလား ခုတ
လောညီးဘာပူမိနေလဲ)

(အလုပ်မလုပ်ချင်တော့
ရင်လဲ ပြောရှင်းရှင်း
ပဲ ဘယ်နှယ်တော်)

(ထမင်းတပွဲ) (ကြက်သားဟင်း ရေနံနံပေးပါ) ဒေါ်လုံးခိတ်တို့မည်ဆိုပါက
တို့ခရာပင် ရုံးသူရုံးသားတို့ထမင်းစားချိန်မို့ လူကပြိုကျလာနေသည်။

မိညိုခမ္ဘာ ကြိမ်အတို့ခံလိုက်ရရှာပြီမို့ နောက်ထပ် အဆူအပူမခံရပေ
အောင် ဂရုစိုက်နေရရှာပေ၏။ (ကြက်သားတပွဲ - ခရမ်းချဉ်သီးသုပ်တပွဲ)

မိညိုက ဟင်းပွဲကို အရင်
သွားချလိုက်ပါသည်။
(ဘာလိုပါသေးလဲရှင်)

(အို့ ကြက်သားပါဆို
ဘယ်နှယ့်ဝက်သားဟာချ
ရတာလဲ တောက်)

(ဒီကောင်မလုပ်လိုက်
ရင်လေ ငါမပြောလိုက်
ချင်ဘူး သွားမြန်မြန်)

မိညိုခွတလော အဆူ
အငေါက်ချည့်ခံနေရ
သည် (သူကတော့ သိဘို့
ဝေးလို့အေးလေ)

အဆူအငေါက်ခံရသည်ကို မကျေမနပ် မဖြစ်မိသော်လည်း သည်အဖြစ်
များအားမိညိုက သူ့အကိုတယောက်ကို သိစေချင်ရှာသည် (အို သိတော့
ကောသူက ငါ့အပေါ်မှာ ကရုဏာသက်မှာမို့လား)

(မိညိုနှံပါတ်သုံးက ငါးကျပ်တမတ်ကျတယ် သေသေခြာခြာလုပ်နော်)
(ဟုတ်ကဲ့ ဟုတ်ကဲ့)

(ဟဲ့ ခရမ်းချဉ်သီးတောင်
ကုန်ပါရော မိညိုငါး
ဆယ်သားလောက် သွား
ဝယ်လိုက်ခမ်း အလုံး
ကောင်းကောင်းကို ရွေးနော်)

လမ်းသွားရင်း စိတ်လွတ်
လက်လွတ် တွေးခွင့်ရ
သည်မို့ ကျေနပ်နေမိ၏။

သည်နေရာရောက်ပြန်တော့
မိညိုခမ္ဘာအကိုကိုကြည့်
မိပြန်သည်။ (အော် အကို)

မိညိုကလှမ်း၍ (အကို
ဒီနေ့ ဆံပင်ညှပ် လာတဲ့လူ
ပါးတယ်ထင်တယ်)

(ဘယ်ကဟုတ်ရမှာလဲ ငါအလုပ်မလုပ်ချင်လို့ဟေ့ သိရဲ့လား.. ဟိုမှာကြည့်)
မိညိုကဆိုင်းဘုတ်ကြီးကိုလှမ်းကြည့်ပြီး (ရက် အကန့်အသတ်မရှိ ဟင်
ဘာဖြစ်လို့လဲအကို)

(ခကားရှေ့လိုက်တာဟာ ကံအသံကွဲလို့ဟေ့ ငါ့အသံကွဲနေလို့ဟာ
ရှင်းပြီလား နင်သွားခရာရှိတဲ့ဆီသွားဟာ ငါ့ဘယ်သူမှခကား
မပြောချင်ဘူး)

(ကုလားမနိုင်လို့ရခိုင်မဲတဲ့
အကိုရယ် သူများသွားပို့
မယ် သွားပို့မယ်)

မိညှိခေါင်းငိုက်စိုက်
နှင့် ထွက်လာသည်ကို
(မဆိုးဘူး မှီတယ်ဟေ့)

(ဟီး ဟီး ဟီး ဟီး)

မိညိုကို နောက်ကျောမှ
ကြည့်၁၀ မကြားဝန့်မနာ
သာများပြောဆိုကြလျှောက်
ပြောင်ကြ၏။

အနောက်မှလျှောက်ရုံ
ပြောင်ရုံမျှနှင့် အားမရ
နိုင်ကြသော အမျိုးကောင်း
သားများက မိညိုကိုအမှီ
လိုက်၍ မျက်နှာကိုစေ့
စေ့ကြည့်ကြပြန်သည်။
မိညိုသည် သူတို့မှန်း
ထားသလို မလှရှာပါ

သည်တော့ မညှာမတာပြော၍
လျှောက်ရုံရက်ကြပြန်သည်။
သူတပါး၏ အားနဲ့ချက်ကို လျှောက်
ရက်ကြဘိ၏။

မိညိုအော်ငိုလိုက်ချင်ရှာသည်။ ရန်ကုန်ရောက်မှ ဤသို့အပြောအဆိုခံရ
ပေါင်းများစွာပြု ရုပ်ရည်မလှပပဲနှင့် ပြည့်ပြီးသော သည်ခန္ဓာကြောင့်
မိညိုတဒုက္ခ

